



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **S. E.**

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2024, č. j. OAM- 90/ZA-
ZA11-BA04-2024, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu včasnou žalobu, doručenou dne 29. 8. 2024, proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a

cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. V žalobě žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí a za nezákonné, neboť žalovaný nesprávně aplikoval §12 a §14a zákona o azylu a to tím, že nezjistil dostatečně skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, nedostatečně podložil svá tvrzení a nedostatečně přihlédl k individuální situaci žalobce.
4. Žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť nelze považovat zjištěný stav za takový, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to ve spojení s:
 - a) § 68 správního řádu, jelikož žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a nedostatečně podložil svá tvrzení;
 - b) § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v České republice ve formě azylu, a to proto, že by v případě jeho návratu do země původu hrozilo, že bude čelit pronásledování;
 - c) § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy;
 - d) čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, vycestování žalobce by tak bylo v rozporu s mezinárodními závazky;
 - e) čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci v případě jeho návratu hrozí omezení práva na svobodu a osobní bezpečnost.
5. K jednotlivým bodům dále uvedl, že prvním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice byla obava z pronásledování z důvodu jeho kurdské etnické příslušnosti a druhým azylovým důvodem je skutečnost, že má strach z usmrcení kvůli skutečnosti, že v Turecku odmítl dohodnutý sňatek se svou sestřenicí. Uvedl, že se obával, že v případě návratu do země původu bude čelit nebezpečí vážné újmy představované ohrožením na životě a zdraví. V Turecku totiž jako etnický Kurd čelil diskriminaci ze strany většinové společnosti. Zároveň sympatizuje s politickou stranou HDP, kterou i volil. Politici HDP čelí v Turecku zatýkání, věznění či vyšetřování ve vykonstruovaných politických procesech. K uvedenému ještě dodal, že je přesvědčen, že policie i justiční systém v Turecku jsou naladěni proti kurdské etnické skupině a nelze se u nich domoci zastání. Z uvedených důvodů se žalobce obává, že by mohl být v případě návratu do vlasti pronásledován dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
6. Žalobce především vyzdvihl, že žalovaný nepřihlédl ke všem relevantním informacím o kurdské menšině v Turecku.
7. Žalovaný se dle žalobce nijak nevypořádal s tím, co by konkrétně mohlo žalobci hrozit ze strany rodiny při nedobrovolném návratu do země původu, ale dokonce ani s tím, jaká jsou obecně rizika v souvislosti s vraždami ze msty uvnitř rodin, jaký je jejich výskyt, jak se daří státním orgánům těmto činům zabránovat nebo alespoň jejich pachatele následně

stíhat a odsoudit. K tomu navíc žalobce dodal, že žalovaný vycházel pouze z Informací OAMP a Informací MV ČR, které se však nijak nedotýkají násilných trestných činů uvnitř rodiny. Žalovaný si neobstaral žádné další zdroje, například zprávy respektovaných nevládních subjektů. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51.

8. K § 14a zákona o azylu žalobce uvedl, že se domnívá, že naplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, a to právě na základě § 14a odst. 2 písm. b). Žalobci totiž hrozí v případě návratu do vlasti vážná újma. Je rovněž přesvědčen, že fyzické násilí, kterému by mohl v případě návratu do země původu čelit ze strany policie či soukromých osob, může dosahovat intenzity mučení.
9. Závěrem shrnul, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, resp. došel k nesprávným skutkovým závěrům ve vztahu k posouzení nároku žalobce na mezinárodní ochranu, neuvedl důvody výroku napadeného rozhodnutí, stejně tak jako ani úvahy, kterými se při hodnocení právních předpisů řídil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a dalších podání žalobce

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobce a na napadené rozhodnutí.
11. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že ve správním řízení zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
12. Žalovaný zkonstatoval, že žalobce ve své žalobě de facto zopakoval stěžejní důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které žalovaný podrobně zhodnotil a zároveň si opatřil dostatečné množství podkladů týkající se situace žalobce. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z pronásledování vzhledem k jeho kurdské národnosti a strach z usmrcení, neboť odmítl dohodnutý sňatek.
13. Dále žalovaný uvedl, že pokud jsou námitky žalobce pouze v rovině obecného nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně, a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon. V napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále dodal, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení.
14. Co se týká hrozícího nebezpečí mučení, žalovaný sdělil, že v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by byl žalobce, ať už osobně, či zprostředkovaně skrze svoji rodinu, někdy v minulosti vystaven útokům druhé rodiny nebo že by se – pokud jde o vykonání krevní msty – setkal s aktivním jednáním těchto osob. Své obavy odůvodnil jen obecnými tvrzeními, aniž by uvedl, z čeho reálně tyto obavy pramení (např. konkrétní incident či

náznaky pátrání po jeho osobě). Pouze uvedl, že zná případy z vesnice, kdy se to stalo. Žalovaný pak jeho tvrzení shledal azylově nerelevantní (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 Azs 2/2019–56). Příslušnost k etnické menšině téměř v každé zemi přináší řadu výzev. Žalovaný připustil, že příslušníci kurdského etnika někdy mohou čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě. Diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Lze tedy dovodit, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Žalovaný pak připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt z důvodu jím tvrzených, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců

15. Žalovaný uzavřel, že žalobou nebylo zpochybněno napadené rozhodnutí.
16. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce podáním doručeným zdejšímu soudu dne 10. 10. 2024, ve kterém odkázal na svou původní argumentaci obsaženou v žalobě. Dle žalobce se žalovaný opětovně nijak nevypořádal s konkretizací vážného rizika, které by žalobci hrozilo ze strany rodiny při nedobrovolném návratu do Turecka. Žalovaný se rovněž nevyjádřil k tomu, jaká jsou obecně rizika v souvislosti s vraždami ze msty uvnitř tureckých rodin, jak častý je jejich výskyt, jak se daří správním orgánům těmito činům zabránit nebo alespoň pachatele následně stíhat a odsoudit. Žalobce se domnívá, že by se účinné ochrany nemusel domoci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení (žalobci doručeno dne 6. 9. 2024) nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 18. 1. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 25. 1. 2024 za přítomnosti tlumočníka tureckého jazyka poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že nikdy neužil žádná jiná jména a narodil se ve městě Mardin na území Turecké republiky (dále jen „Turecko“), je kurdské národnosti a islámského vyznání. Není členem žádné politické strany, je svobodný, bezdětný. Do České republiky přicestoval přes Bosnu, odtud pak kamionem s převaděči až do České republiky. Je zdravý, nemá žádné vážné zdravotní problémy. K důvodům, které vedly k podání jeho žádosti, sdělil, že kvůli svému kurdskému původu čelil v Turecku útlaču. Dalším důvodem je odmítnutí dohodnutého sňatku s jeho sestřenicí, jelikož mu za to bylo vyhrožováno smrtí.
19. Žalobce předložil v průběhu správního řízení občanský průkaz Turecka, ohledně

cestovního dokladu sdělil, že jej odevzdal převaděči, který ho spálil.

20. Ke svým tvrzením nedoložil žádné dokumenty, doklady či jiné materiály.
21. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, 4. srpna 2023; Informace MZV ČR, Turecko, č. j. 131150-6/2023-MZV/LPTP ze dne 16. ledna 2024, k č. j. MV-110147-5/OAM-2023 – Turečtí občané kurdského původu, ze dne 30. ledna 2024.
22. Žalobci byla dána možnost dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, žalobce se tohoto práva výslovně vzdal.
23. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
24. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
25. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že *azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
26. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle něž je pronásledováním jednání, které je: *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“*
27. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřicházelo v úvahu, protože žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní ani není členem politické strany. Žalobce sám uvedl, že neměl ve vlasti problémy s policií nebo státními orgány pro uplatňování politických práv.
28. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci);

- (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.
29. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
30. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 3 až 5 napadeného rozhodnutí. K obavám žalobce z pronásledování žalovaný shrnul, že se v podstatě plynou z jednání soukromých osob, a je třeba, aby se žalobce obrátil na příslušné státní orgány v jeho zemi původu a řešil situaci všemi dostupnými prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje mezinárodní ochrany a natolik radikální řešení, jakým je odchod z vlasti. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názory žalovaného obsaženého v této části jeho odůvodnění a v podrobnostech na ně odkazuje. Žalobcem uváděné skutečnosti nemohly být důvodem, pro který by mohl při návratu do vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (k tomu ještě v podrobnostech níže).
31. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. Žalobce sám neuvedl nikoho, kdo by mohl být za jeho rodinného příslušníka ve smyslu zákona o azylu považován. Lze připomenout, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný a bezdětný.
32. Dle § 14 zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok

a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.

33. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 6 odůvodnil, proč u žalobce neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Nutno připomenout, že v průběhu správního řízení žalobce vypověděl, že je zdravý a nemá žádné vážné zdravotní problémy. Z ničeho tedy rozhodně nevyplývá, že by byl zvláště těžce nemocen či těžce zdravotně postižený, aby bylo vůbec možno v jeho případě udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu zvažovat.
34. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu tedy nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
35. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
36. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
37. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
38. Nutno konstatovat, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť není sporu o tom, že trest smrti byl v Turecku zrušen roku 2004. K tomu žalovaný odkázal na str. 7 napadeného rozhodnutí na Informaci OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, 4. srpna 2023. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.
39. Přisvědčit je nutno i tomu, jak se žalovaný vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mimo jiné přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku (viz str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze.

40. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu (k tomu ještě v podrobnostech níže).
41. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
42. K žalobní námitce, podle níž žalovaný nedostatečným způsobem posoudil důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem, a to jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, zdejší soud uvádí, že žaloba (a konečně i tvrzení žalobce ve správním řízení) je opřena o obecné postavení a celkovou situaci kurdské menšiny a vnímání Kurdů v Turecku. Tyto skutečnosti mají projevy do individuálního příběhu žalobce. Soud se proto zabýval obecnou situací Kurdů v Turecku a k tomu odkazuje na skutková zjištění žalovaného, která, jakkoli mohou být žalobcem vnímána jako nedostatečná, vypovídají o situaci kurdské menšiny v obecné míře dostatečně. Soud nezpochybňuje, že příslušníci kurdského etnika mohou čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě. Diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku této konkrétní etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování (§ 2 zákona o azylu). Obecnou situací Kurdů v Turecku se v posledních letech opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, a dále v usnesení ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021-27, případně aktuálně v usnesení ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 53/2024-31, a usnesení ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 103/2024-29, a také v mnoha dalších rozhodnutích. I z judikatury správních soudů lze dovodit, že sice nesnáze Kurdů v Turecku existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, popřípadě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
43. Ačkoliv má soud pochopení pro situaci žalobce a jeho vnímání obtíží, kterým byl vystaven v zemi původu, nenaplnují jím uváděné skutečnosti intenzitu pronásledování v takové míře, aby mu svědčilo právo na mezinárodní ochranu. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani uplatněné žalobní námitky, neboť i ty jsou založeny na tvrzení o nesprávném vnímání problémů kurdské menšiny v Turecku žalovaným (a na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu v tomto směru). Krajský soud byl seznámen se všemi skutečnostmi, které žalobce ve své žalobě uvedl, nicméně i ty jsou důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany pouze v případě, že se jedná o politicky aktivní nebo státem (policejními složkami) pronásledované představitele kurdské menšiny. Žalobce takovou osobou není. Z tohoto pohledu obecné hodnocení žalovaného považuje soud za zcela dostačující, a to jak ve vztahu k možnosti mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, tak i doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
44. K žalobní námitce, že se žalobce obává výhrůžek ze strany jeho rodiny souvisejících s tím, že odmítl dohodnutý sňatek s jeho sestřenicí, soud sděluje, že soukromé osoby sice mohou být původci pronásledování, ovšem pouze v případě, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou zajistit. Skutečnost, že žalobce nechce oznámit jím tvrzené výhrůžky tamní policii z důvodu, že odmítá udat vlastního otce, je zásadní, jelikož nelze tvrdit, že by toto jednání bylo prováděno,

podporováno či trpěno státními úřady. V takovém případě nelze výhružky od členů rodiny považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

45. K žalobní námitce, že podklady napadeného rozhodnutí neobsahují žádnou informaci o násilných trestných činech uvnitř rodiny, soud konstatuje, že považuje informace k posouzení žalobcova případu za dostačující, ale pokud žalobce disponoval nějakými přesnějšími a nezávislejšími podklady, měl možnost je předložit nejen v průběhu správního řízení, ale případně i v řízení před krajským soudem, což neučinil.
46. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
47. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí navíc doplňuje, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
48. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. října 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce